

A hit évéhez kapcsolódóan néhány személyes megtérés történetét ismertetjük, egykori ateisták, újpogányok, buddhisták, muzulmánok, zsidók, protestánsok interneten közzétett tanúságtételei alapján.

Michael A. (igazi nevét biztonsági okból nem publikálja; a kép csak illusztráció).

Liberális szunnita muzulmán családban nevelkedtem, a vallás sohasem volt igazán fontos az életünkben. Az iskolában viszont egészen kicsi korunktól sokat tanultunk róla. Belénk sulykolták az iszlámhoz való ragaszkodást és a más vallásokkal való szembenállást. Még tízéves sem voltam, amikor már tudtam, hogy a zsidók és a keresztények meghamisították a Bibliát, amelyben eredetileg Ahmed (Mohamed) is szerepelt; hogy Jézust, aki csupán egy próféta, a keresztények kiáltották ki Isten Fiának; hogy Jézus nem halt meg a kereszten (Isten nem engedte volna, hogy prófétáját ilyen gyalázat érje, ezért mást feszítettek meg helyette); hogy a keresztények három Istent imádnak: Allahot, Jézust és Máriát; hogy tehát a kereszténység hamis vallás és minden keresztény hitetlen, ezért még köszönnöm sem szabad nekik.

Tizenegy éves koromban egy neves arab sejk beszéde fordított erősebben a vallás felé, aki a közelgő világvége előjeleiről beszélt. Megijedtem, hogy a pokolba fogok jutni, mert régóta nem imádkoztam naponta ötször, ami az iszlámban hitehagyással ér fel. Ekkor kezdtem imádkozni. Igyekeztem Istennek tetszően élni, és arról álmodoztam, hogy az iszlám hamarosan meghódítja az egész világot, és felragyog az iszlám kalifátus dicsősége.

A radikális iszlámtól akkor fordultam el, amikor a dzsihádisták a mi városunkban is kezdték bombákkal támadni a nyugatiakat és a szaúdi rendőrséget. Az iskolában azt tanultam, hogy a szent háború dicső dolog; Al Qardawí, a legbefolyásosabb sejk fatwával (jogi határozattal) engedélyezte az öngyilkos merényletek elkövetését, mégsem tudtam megérteni és elfogadni, hogy ártatlan muzulmánokat és nálunk dolgozó nyugatiakat gyilkolnak. Formálisan továbbra is megmaradtam az iszlámban, de belül egyre távolodtam tőle.

2009-ben egy híres (hitetlen) személyiség halálakor a barátaimmal csetelve azt találtam mondani: „Isten áldja meg a lelkét”. Meglepetésemre a barátaim felháborodtak ezen, mondván, hogy a Korán szerint nem szabad meghalt hitetlenekért imádkoznunk, sőt számos fatwa még azt is tiltja, hogy a temetésükön részt vegyünk. Ezen elgondolkodtam, mert a szívemben mindig is úgy éreztem, hogy Isten jó és szeret. Ekkor kezdtem először kétkedve vizsgálni a hitemet.

Elgondolkodtatott al-Bukhari könyve is, amely a szunniták számára a Korán után a leghitelesebbnek tartott könyv. A 260 évvel Mohamed halála után keletkezett gyűjtemény a Próféta mondásait tartalmazza, hitelességét Mohamed idejében élt személyek sorai támasztják alá. E személyek megbízhatósága azonban nagyon is kérdéses, mivel – miközben a szentség példaként állították elének őket – átkozták és gyilkolták muzulmán testvéreiket. Mohamed felesége, Aisha és Mu'áwiya harcban állt a Próféta unokatestvérével, az akkori iszlám világ felét uraló Alival, mégis mindegyikükről azt állítják, hogy szavahihetőek, mert látták a Prófétát. De ki bizonyítja, hogy írásaikkal nem csupán politikai játszmákat támasztották alá? Az iszlám egész építménye omladozni kezdett bennem.

Máig nem tudom, miért, de az iszlám igazságával kapcsolatos keresésem közben valahogy rákerestem Jézus Krisztus nevére. A YouTube-videók, amelyeken muzulmánok beszélnek a megtérésükről, általában azzal kezdődnek, hogy Jézus megjelent az illetőnek álmában vagy látomásban, ami zagyvaságnak tűnt. Azt gondoltam, amerikai hittérítő propaganda. Egy mondat azonban megragadt bennem: „Isten elhagyta a mennyei dicsőséget, Jézusban emberré lett, és meghalt a kereszten, hogy vérével megváltson minket.” Ekkor hallottam először a megtestesülésről. Szerettem volna többet tudni Jézusról.

Az, hogy Bibliát olvassak, fel sem merült. Az interneten keresgéltem. Megnéztem a Názáreti Jézus című filmet, és bejelentkeztem egy internetes keresztény ifjúsági fórumra is, ahol kemény kérdéseket tettem fel a vallással kapcsolatban. Végül – 2010 ramadánja alatt – imában kértem, hogy Isten vezessen el az igazságra. Az ima végén úgy éreztem, valami megérintette a szívemet. Lelkemben egy hang azt mondta, Jézus az Igazság, fogadjam el őt. Az imádás hatalmas lángként lobbant fel bennem, ugyanakkor rettegettem, hogy bűnt követek el, ha az egyetlen Istenen kívül máshoz imádkozom. Három álmatlan éjszaka után azt mondtam Jézusnak: „Nem értem a Szentháromságot, de tudom, hogy Te valóság vagy és Te vagy az én Istenem, Uram és Megváltóm.”

Másnap, amikor felébredtem, tudtam, hogy más ember vagyok. Egy internetes ismerős küldött nekem egy Újszövetséget. Életem legnagyobb ajándéka volt. Erre szomjaztam: Jézus tanítására. Sokszor zokogva olvastam. Jézuson keresztül kezdtem megismerni Istent,

gyerekkorom Istenét, aki a szív Istene, nem pedig a Koráné.

Jézussal olyan örömet találtam, hogy elmaradtam bulizós barátaim társaságából (ekkor az Egyesült Államokban éltem). Internetes fórumokon beszélgettem keresztényekkel, de idővel kezdtem egyedül érezni magam. Szerettem volna templomba menni – de melyikbe? Szívem szerint valamelyik protestáns felekezetet választottam volna, de Jézust kérdeztem, és a lelkemben egyértelműen azt a választ kaptam, hogy a katolikus templomba. A campuson lévő templom volt legközelebb; a pap meglepődve fogadott, megáldott, majd rábízott egy katekétára.

Hat hónap alatt mindenre megtaláltam a katolikus választ: az eucharisztikus jelenlétre, amit az egyházatyák egybehangzó tanúságtétele erősít meg; a Biblia kérdésére, amelyet az apostoli katolikus egyház hagyománya előzött és állapított meg; megértettem az apostoli kézrátétel különleges erejét, a szentek közbenjárását, a Mária-dogmák bibliai eredetét. Tudtam, hogy Krisztus Egyházát találtam meg.

Szüleim akkor értesültek megtérésemről, amikor meglátogattak az Egyesült Államokban. Apám azt mondta, ha nem térek vissza az iszlámra, kitagad és nem fizeti az egyetemi tandíjat. Azt feleltem, nem tagadom meg Krisztust. Sokan imádkoztak értem; két nap múlva apám megváltoztatta véleményét, és azt mondta, hazajöhetek, ha nem beszélek a hitemről, nehogy baj legyen belőle.

2011 szeptemberében kezdtem meg a katekumenátust. Húsvétkor kereszteltek volna, de váratlanul haza kellett ténnem Szaúd-Arábiába. Az érsek külön engedélyével három nappal hazautazásom előtt megkereszteltek, elsőáldozó lettem és megbérmálkoztam. Keresztiségemmel lezárult a mennyek országába vezető út első szakasza, amelyen Jézus a táplálékunk és a pásztorunk.

(Forrás: www.catholic-convert.com, Magyar Kurír (mk))